

Αγγελική Βαρελλά

60.000 αντίτυπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΙΣΤΑΚΗ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΕΛΛΑ

Αρχίζει το ματς

μυθιστόρημα

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 29

Αγγελική Βαρελλά, *Αρχίζει το ματς*

Επίμετρο και Παράρτημα: Άρτεμις Μάνου

Εικονογράφηση Παραρτήματος: Χριστίνα Δημητρά

Επιμέλεια, διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) 1992, 2024

Copyright© για το Επίμετρο και το Παράρτημα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2024

Πρώτη έκδοση από τις Αγροτικές Συνεταιριστικές Εκδόσεις ΑΕ,
Θεσσαλονίκη, 1984

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 1993

Ακολούθησαν οι ανατυπώσεις Σεπτεμβρίου 1993, Μαΐου 1994,

Φεβρουαρίου 1995, Οκτωβρίου 1995, Αυγούστου 1996, Οκτωβρίου 1997,

Ιουλίου 1998, Απριλίου 1999, Δεκεμβρίου 1999, Ιουλίου 2000,

Φεβρουαρίου 2001, Απριλίου 2002, Ιουνίου 2003, Απριλίου 2004,

Μαρτίου 2005, Απριλίου 2006, Νοεμβρίου 2007, Οκτωβρίου 2008,

Δεκεμβρίου 2009, Μαΐου 2011, Ιανουαρίου 2013, Απριλίου 2014, Ιουνίου

2015, Μαρτίου 2017, Φεβρουαρίου 2019

Πρώτη έκδοση αναμορφωμένη από τις Εκδόσεις Πατάκη, Μάρτιος 2024

ΚΕΤ Ζ284 ΚΕΠ 132/24 ISBN 978-618-07-0746-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ — ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 — ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον γιο μου,
τον Παναγιώτη*

Ερμή,
πες τους
να ξεκινήσουν όλοι για την Ολυμπία.
Χιλιάδες χιλιάδες χιλιάδες έφηβοι
σμάρια από κορμιά άσπρα, μαύρα, κίτρινα
να πάνε να ξεπλυθούν κοντά στην Παλαιόστρα
απ' το χθες, απ' το σήμερα, απ' το αύριο
ν' αλείψουν με λάδι την ψυχή και τον νου τους
κι ύστερα
να μπουν απ' την ορθάνοιχτη πύλη στο Στάδιο
για να πολεμήσουν.

Όχι στη σφαγή και στην πυρκαγιά
όχι με το μαχαίρι και το σίδερο που καίει
όχι με τον ξολοθρεμό του ανθρώπου απ' τον άνθρωπο
όχι για νέους νεκρούς, νέους σακάτηδες, νέους
δυστυχημένους
μα για την πυγμή και το ακόντιο
για το πήδημα, τον δίσκο, τον δρόμο, την πάλη
για το τέθριππο

για την Αρετή
δίπλα στον Κάστορα ή τον Αντίπατρο
τον Διαγόρα ή τον Αλκιβιάδη
που θα σμίξει τον αρχαίο κόσμο με τον τωρινό
με τον αυριανό, με τον αιώνιο
και θα νικήσει τον Άρη άλλη μια φορά
την τελευταία.

Πέρα στο ξέφωτο η Ολυμπία
ξάγρουπνη μερόνυχτα πλέκει για τον καθέναν τους
κι από 'να στεφάνι αγριλιά
ελληνικής ειρήνης
ειρήνης όλου του κόσμου.

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

*Απόσπασμα από το ποίημα που απαγγέλλεται στην τελετή της Αφής της
Ιερής Φλόγας, στην Άλι της Ολυμπίας.*

Ολυμπιάδα 1960

ΡΩΜΗ

Ένας Αιθίοπας,
ο Αμπέμπε Μπεκίλα,
τερματίζει στον μαραθώνιο
θριαμβευτής,
αλλά ξυπόλυτος,
στο στάδιο της Ρώμης,
με νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

ΑΘΗΝΑ

Ένα μωρό
έρχεται ξυπόλυτο κι αυτό
στον κόσμο,
για να πάρει μέρος
στον μαραθώνιο της ζωής.

Αυτό είχε φανεί από την αρχή. Δηλαδή πως θ' αγαπούσε το ποδόσφαιρο. Από την κοιλιά της μητέρας του ακόμα κλοτσούσε. Κλοτσούσε με μανία.

— Οχ, τι έπαθα! αναστέναζε εκείνη βάζοντας απαλά το χέρι στην κοιλιά της, που φούσκωνε σαν βουναλάκι. Αυτό δεν είναι παιδί!

— Και τι είναι; τρώμαζε ο πατέρας.

— Ποδοσφαιριστής. Κλοτσάει συνέχεια. Προπονείται. Ανάσαινε ευχαριστημένος εκείνος, έβαζε το χέρι του πάνω στο βουναλάκι ν' ακούσει, να κάνει διάγνωση.

— Εξτρέμ θα γίνει. Παίζει έξω δεξιά.

Σε λίγο το μωρό άλλαζε θέση. Τα χτυπήματα έρχονταν απ' αλλού.

— Ορίστε ο κύριος! Τώρα το παίζει αμυντικός. Οργώνει το γήπεδο. Δε βαριέσαι! Μια θέση στην εντεκάδα είναι κι αυτή...

Το μωρό είχε πάρει κιόλας θέση στην εντεκάδα και μια μεγάλη θέση στη ζωή και στην καρδιά τους.

Ο μπαμπάς δεν αμφέβαλλε ούτε για ένα λεπτό πως το παιδί θα ήταν αγόρι και πως θ' αγαπούσαν την ίδια ομά-

δα. Δεν έπεσε έξω και στα δυο. Μόλις βγήκε στον κόσμο, ο Φώτης άνοιξε το στόμα του να πάρει αναπνοή. Και να κλάψει. Δεν ξεετάζουμε από χαρά ή από λύπη. Πού να το ξέρει κανένας! Το σίγουρο είναι πως δεν είπε «ουά ουά», σαν όλα τα μωρά του κόσμου. Πρωτοτύπησε. Το κλάμα του κάπως αόριστα θύμιζε δύο φωνήεντα: «Άεεε... Άεεε...».

Δεν έλειπε παρά το Κ για να πει ΑΕΚ.

Ο μπαμπάς του ήταν ενθουσιασμένος.

Με μια τέχνη μοναδική, τέχνη που την ξέρουν όλα τα μωρά από τα γεννοφάσκια τους, ο Φώτης έκανε τους δικούς του να τον λατρεύουν, να γελούν με τα καμώματά του και να τον παρακολουθούν δήμα δήμα στη στράτα της ζωής του.

Πατέρας, μητέρα, συγγενείς και φίλοι τον παράστεκαν στον ύπνο και στον ξύπνιο του, μετρούσαν τις αναπνοές και τις κλοτσιές του, ρουφούσαν τις κουδέντες του, σχολίαζαν τις σκανταλιές του.

Με διαστικά κι επείγοντα τηλεφωνήματα μεταδίδονταν από τον έναν στον άλλον τα νέα. Τα καλώδια έπαιρναν φωτιά από τα θαυμαστικά και τα επιφωνήματα:

— Τι λες;

— Βρε, το αφιλότιμο!

— Σοδαρά;

Ναι, σοδαρά. Το μωρό είχε πια χαρακτηριστεί ομόφωνα «σπάνια ιδιοφυΐα» και το μέλλον του προμηνυόταν εκπληκτικό και ελπιδοφόρο.

Όταν ο Φώτης, ο φουκαράς, άρχισε να κάνει τις πρώ-

τες ανιχνεύσεις του στη γλώσσα, με τα κλασικά «μπου», «ντου» και «γκου», οι δικοί του έβρισκαν σ' αυτά κρυφούς συμβολισμούς. Μα εκείνος συνέχιζε απτόητος τα κορακίστικα, προσπαθώντας να στρώσει τη γλώσσα του κατά το πρότυπο των μεγάλων: «Κα, κο, κχ, κχ, κικ, κοκχ, κα». Άντε να βγάλεις νόημα!

Η πρώτη λέξη που πρόφερε το παιδί και που είχε και κάποιο νόημα ήταν η λέξη ΑΕΚΚΚΚΚ, με πολλά και συρτά κάπα. Το παιδί έλεγε ΑΕΚΚΚΚΚ, σαν να μη χόρταινε τη λέξη, σαν να ήθελε να μακρύνει τη σύντομη διάρκειά της.

Το γεγονός χαιρετίστηκε με ζητωκραυγές, αφού έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να χαιρετιστεί με είκοσι έναν κανονιοβολισμούς από τον Λυκαθηττό.

Μετά από καιρό ο Φώτης έμαθε να λέει σπασμένα τ' όνομά του –Τότη– και, παραδόξως, πολύ σωστά τη λέξη «ατονία». Την έλεγε μάλιστα μ' ένα τόσο θλιβερό ύφος, που σου ερχόταν να τον πας αμέσως στον γιατρό.

Αντιγραφές και μιμήσεις. Να, αυτό έκανε ο Φώτης. Μια γριούλα, που έμενε ακριβώς στο απέναντι διαμέρισμα, όποτε τη ρωτούσαν αν είναι καλά, έγερνε προς τα δεξιά το κεφάλι, το κουνούσε περίλυπη κι αναστέναζε: – Ατονία! Έχω ατονία!

Ο μικρός ρουφούσε τα πάντα σαν σφουγγάρι. Κι εκεί που κλοτσούσε μανιωδώς τα ποδαράκια του, σου πετούσε ξαφνικά ένα πειστικότατο «ατονία», που έπεφτε σαν κοτρόνα στο σκηνικό του δωματίου.

Η μάνα του, την πρώτη φορά που το άκουσε, σταμάτησε τα πάντα κι έτρεξε να δει τι έχει το σπλάχνο της.

Βλέποντάς τον να παίζει με αμείωτη ζωηρότητα, έμεινε απολιθωμένη και «άτονη», και μετά άρχισε να γελά με την καρδιά της για τις μεγάλες αντιθέσεις της ζωής.

Εφοδιασμένος με την ταυτότητα του «Τότη», έχοντας προτίμηση στην ΑΕΚ και μεγάλη «ατονία», ο Φώτης συνέχισε την ένδοξη πορεία του μέσα στο διαμέρισμα της οδού Κύμης.

Η ένδοξη πορεία του γινόταν ανάμεσα σε δυο ογκόλιθους: τον πατέρα του και τη μητέρα του. Ο Τότης περνούσε καθημερινά μέσα από ένα μεγάλο φαράγγι, σαν το φαράγγι της Σαμαριάς, ας πούμε.

Δυο πανύψηλοι κάθετοι βράχοι έριχναν πάνω του τη σκιά τους. Τα διδάγματά τους βούιζαν από το πρωί μέχρι το βράδυ μέσα στ' αυτιά του. Ο πατέρας του ήταν δικαστής και φανατικός φίλαθλος. Η μητέρα του καθηγήτρια και φανατική ρομαντική.

Ο πατέρας πατούσε με τα δυο του πόδια πάνω στη γη, στέρεα. Ήταν συστηματικός, σταθερός, σίγουρος για τις αποφάσεις του και ρεαλιστής. Κι αυτά προσπαθούσε να μάθει και στο παιδί του.

Η μάνα πατούσε κι εκείνη με τα πόδια της πάνω στη γη (γιατί, εδώ που τα λέμε, δεν ήταν πουλί να πετά), αλλά κοιτούσε τ' άστρα. Ήταν δίδουλη πάνω σε ορισμένα θέματα, ήταν αφηρημένη, αλλά είχε μια τάση για αφοσίωση που σε αφόπλιζε.

Τα δυο πρώτα χρόνια ο Τότης δέθηκε στη φύστα της μάνας του.

*Νάνα, νάνα, νάνα του
όσο νά 'ρθει η μάνα του
να του φέρει πέντε αυγά
πέντε αυγά, πέντε κοκά
και τση γάτας την ορά
και του ποντικού τ' αυτιά...*

Την έβλεπε να μπαίνει, και το χαμόγελό του γινόταν ένα πελώριο ουράνιο τόξο που ιρίδιζε πάνω στο πρόσωπό του. Άστραφταν τα μάτια του μ' ένα εκτυφλωτικό φως αγαλλίασης. Άπλωνε τα χέρια του σαν να 'βλεπε έναν παράδεισο που φτιάχτηκε ειδικά για δική του κατανάλωση, κι η μάνα του δεχόταν αυτό το αγκάλιασμα σαν το μεγαλύτερο δώρο που της χάρισε ο Θεός ή, τέλος πάντων, αυτό το μαγικό πράγμα που λέγεται ζωή.

Ο πατέρας έβλεπε την προτίμηση κι αισθανόταν στον εγωισμό του μια μικρή, τόση δα, δαγκωνιά. Μα δεν το έδειχνε. Ήταν σίγουρος πως εκείνον θα αντέγραφε όταν μεγάλωνε. Γι' αυτό δε διαζόταν. Είχε καιρό. Κι ενώ η μητέρα μνούσε το βλαστάρι της στην περιπέτεια της ζωής, ο πατέρας έκανε αισθητή την παρουσία του αθόρυβα αλλά αποτελεσματικά.

Η μάνα έμαθε τον Φώτη να περιμένει με την ίδια χαρά την άνοιξη, για ν' ανθίσουν τα δέντρα, και με την ίδια το φθινόπωρο, για να πέσουν τα φύλλα τους. Τον έβαζε ν' ακούει τον ήχο της βροχής. Να παρατηρεί και ν' ανακαλύπτει τα χίλια μυστικά του κόσμου. Τον μάθαινε να μιλά σωστά και να εκφράζεται. Του διηγιόταν παραμύθια και

τον κουβέντιαζε κάθε βράδυ, πριν πάει για ύπνο, ασφαλίζοντάς τον με αγάπη.

Ο πατέρας δεν έκανε τίποτα απ' όλα αυτά. Τι παραπάνω δηλαδή να κάνει; Η μάνα έπαιρνε άριστα. Τι περισσότερο να του πει εκείνος; Να του πει για τη δικαιοσύνη; Ήταν νωρίς. Για τα μαλώματα των ανθρώπων που έρχονταν καθημερινά στο δικαστήριο; Ήταν νωρίς. Για τις δίκες που δικάζε και που ήταν να σου σηκώνεται η τρίχα της κεφαλής σου; Ήταν πολύ νωρίς.

Γι' αυτό σιωπούσε.

Είχε όμως ένα μεγάλο ατού. Ένα τρανταχτό σημείο επαφής με τον μικρό του. Κι αυτό ήταν το ποδόσφαιρο. Η μπάλα. Όπως η μάνα έμαθε τον «Τότη» να περιμένει την άνοιξη και το φθινόπωρο, έτσι ο πατέρας έμαθε τον Φώτη να περιμένει την Κυριακή για ν' ακούσουν μαζί το ματς.

Ο πατέρας ήταν φίλος του ποδοσφαίρου. Του άρεσε γενικά ο αθλητισμός. Παρακολουθούσε τα ρεκόρ, θαύμαζε τις μεγάλες επιδόσεις και τις συζητούσε με τον μικρό του γιο.

Το ποδόσφαιρο του πρόσφερε μια κυριακάτικη εκτόνωση, που την είχε μεγάλη ανάγκη. Η βδομάδα του περνούσε μέσα σ' ένα ζοφερό κλίμα δουλειάς. Στενός χώρος, ακατάλληλες συνθήκες, δύσκολες υποθέσεις, απογοήτευση από τους ανθρώπους.

Έρχονταν στιγμές που ήθελε να φωνάξει, μα δεν του επιτρεπόταν. Αυτός και οι συνάδελφοί του, επάνω στην έδρα, αντιπροσώπευαν το κράτος του δικαίου. Έπρεπε

να είναι πάντα αξιοπρεπής, πάντα συνεπής. Να μην παρασύρεται από την οργή και την αγανάκτηση, όπως συνέβαινε μ' αυτούς που δίκαιζε. Έπρεπε πάντα να είναι νηφάλιος για να μπορεί να εκτιμήσει τις καταστάσεις. Αυτό το «έπρεπε» και αυτό το «πάντα» τον κούραζαν.

Κάθε Κυριακή περίμενε το ματς. Όταν έδρεχε, άνοιγε το ραδιόφωνο κι άκουγε τους αγώνες. Όταν ο καιρός το επέτρεπε, πήγαινε στο γήπεδο. Κι εκεί φώναζε, χωρίς να βρίζει ποτέ. Αγωνιούσε. Τον συνάρπαζαν οι φάσεις, οι νόμοι του παιχνιδιού. Ο κύριος δικαστής –επάνω στις κερκίδες– έδινε τη θέση του στον έφηβο που έκρουε μέσα του.

Τι παράξενο για έναν δικαστή!

Κι όμως είχε τα επιχειρήματά του. Σε αποστόμωνε λέγοντας πως το παιχνίδι της μπάλας ήταν ιδεώδες άθλημα για να εμπνεύσει στα νιάτα αγωνιστικό πνεύμα. Κι έδαζε και τον Όμηρο να τον υπερασπιστεί, γιατί ο Όμηρος στην Οδύσσεια αναφέρει:

*Ο ένας έριχνε την μπάλα τρέχοντας
κι ο άλλος κάνοντας ένα πήδημα την έπιανε
και την ξανάριχνε στον σύντροφό του
χωρίς κόπο ή προσπάθεια.*

*Πριν ξαναγγίξει με το πόδι του το χώμα
έριχνε ψηλά τη σφαίρα
και τη μάνα γη άρχιζε να χτυπά με γρήγορα πόδια
να κάνει στροφές γρήγορες κι αλλεπάλληλες
ενώ οι άλλοι νέοι τότε ζητωκραύγαζαν
και στον ουρανό ύψωναν δυνατές φωνές.*

— Όμηρε, Όμηρε, άμοιρε, τι την ήθελες την περιγραφή; χτυπιόταν η μάνα.

— Και μοναχά ο Όμηρος; ξεσπάθωνε ο πατέρας. Η Ιστορία, που τόσο την εκτιμάς, γράφει ότι οι Αθηναίοι έδωσαν κάποτε την ιδιότητα του Αθηναίου πολίτη σε κάποιον Αριστόνικο από την Κάρυστο, γιατί ήξερε να κάνει καλές τρίπλες. Και του έκαναν και άγαλμα.

Τι να της πεις τώρα της Ιστορίας, που θέλει να λέγεται και αντικειμενική;

Πολλά τέτοια τερπνά συνέβαιναν στο σπίτι, και η πρώτη δουλειά του Φώτη, μόλις πάτησε σταθερά στα δυο του πόδια, ήταν να κλοτσήσει μια μπάλα.

Από κει κι ύστερα τα πράγματα πήραν την κάτω βόλτα.

Θρυλικές ποδοσφαιρικές μάχες δίνονταν στον διάδρομο του διαμερίσματος από το πρωί ως το βράδυ, σ' αυτό τον δύστυχο διάδρομο, που άρχιζε από το χολ και τέλειωνε στις κρεβατοκάμαρες. Η τζαμένια του πόρτα είχε δεχτεί δάναυσες και άδικες επιθέσεις στα δίχτυα της ή μάλλον στα τζάμια της. Δυο τρεις φορές έπεσε «ηρωικώς», με μεγάλο θόρυβο, αλλά ευτυχώς χωρίς ατύχημα.

Από τις ψηλοκρεμαστές μπαλιές είχε υποφέρει αφάνταστα ένα μικρό πολύφωτο, που δεν είχε δει άσπρη μέρα από τότε που ο Φώτης άρχισε τις προπονήσεις.

— Πάλι κάτω το πολύφωτο; αρπαζόταν η μητέρα.

— Πάλι, ψιθύριζε θλιβερά ο πιτσιρίκος, μετανιωμένος ως τα φυλλοκάρδια του. Δεκαπέντε ολόκληρα λεπτά συμμετείχε στην οικογενειακή οδύνη για το σπάσιμο, και στο

δέκατο έκτο σηκωνόταν δριμύτερος, για να συνεχίσει το ματς που διακόπηκε.

Κάποια μέρα ο Φώτης είπε τη λέξη «ιπάλισος». Ο διερμηνέας –δηλαδή η μάνα του– την αποκρυπτογράφησε:

— «Ιπάλισος» –ακούστε, κυρίες και κύριοι– σημαίνει «ισόπαλος»!

Εκπληκτικό! Ο πατέρας το σημείωσε στην ατζέντα του. Το θαύμα το έμαθε όλο το δικαστικό σώμα. Ο εισαγγελέας ανοιγόκλεισε ειρωνικά τα βλέφαρα και η γραμματέας, με τον κότσο και τα σκούρα γυαλιά, είπε: «Το χρουσούλι μου!».

Επειδή το «δρέφος» θεωρήθηκε αρκετά ανεπτυγμένο, την άλλη μέρα το έβγαλαν πια από την κούνια και του πήραν μεγαλύτερο κρεβάτι.

Φυσικά η λέξη που ακουγόταν συχνότερα μέσα στο σπίτι ήταν η λέξη «γκολ».

Γκολ το πρωί με δούτυρο και μαρμελάδα, γκολ με την κρέμα κατά τις δέκα, γκολ στο γεύμα με αγρινάρες αλλά πολίτα, γκολ το απόγευμα με γλυκό του κουταλιού, γκολ στο δείπνο με τη σούπα.

Η μάνα δεν άντεχε άλλο. Είχε βαρυστομαχιάσει με τη λέξη, αλλά ο πατέρας ήταν πανευτυχής. Είχε κάνει ένα παιδί κατ' εικόνα και ομοίωση, χωρίς να προσπαθήσει καθόλου.

Στο σπίτι λοιπόν έπαιζαν δύο αντιμαχόμενες ομάδες. Ο πατέρας κι η μητέρα. Ο Αργύρης και η Μάγια. Ο Φώτης άρχισε να τους φωνάζει με τα μικρά τους ονόματα.

Το παιχνίδι ήταν γεμάτο αγάπη, μα είχε ωστόσο αντα-

γωνισμό. Κι ο Φώτης, σαν ανεμοδούρα, έστριβε τη μια προς τον έναν και την άλλη προς τον άλλον.

Ακόμα και τα παιχνίδια που του έπαιζαν είχαν διαφορετικό χαρακτήρα. Ο Αργύρης προτιμούσε τα σωματικά, ενώ η Μάγια εκείνα που τον έκαναν να μαθαίνει.

Ο Αργύρης τον τίναζε ψηλά και τον ξανάπιανε. Τον εκτόξευε στο διάστημα, σαν έναν μικρό «Σπούτνικ», του κοβόταν η αναπνοή, αλλά, ξέροντας ότι θα βρεθεί και πάλι στα δυνατά μπράτσα του πατέρα του, έσκαγε στα γέλια. Άλλοτε του δίπλωνε χέρια και πόδια και τον κυλούσε στο κρεβάτι, σαν ψάρι για αλεύρωμα, κι άλλοτε τον έπιανε από το ένα πόδι, σαν καρέκλα, και τον σήκωνε ψηλά.

Ο μικρός έβλεπε στο πρόσωπο του πατέρα έναν συμπαίκτη, ενώ στο πρόσωπο της μάνας έναν δάσκαλο.

Μια χειμωνιάτικη Κυριακή με λιακάδα πάρθηκαν στο σπίτι πολλές αποφάσεις. Ο πατέρας αποφάσισε να πάρει μαζί του στο γήπεδο τον Φώτη. Ο Φώτης αποφάσισε να δεχτεί την πρόταση, αλλά να πάρει μαζί και το μπιμπερό του, έστω και άδειο. Η μάνα αποφάσισε να θυμώσει και να δάλει τις φωνές.

— Μάγια, η Παναγίτσα δε θυμώνει, τη μάλωσε ο Φώτης, τεσσάρων τότε χρονών.

— Ίσως, είπε εκείνη ξαναμμένη, αλλά ο γιος της δεν πήγαινε στα γήπεδα.

Τελικά ο Φώτης τυλίχτηκε σαν πακέτο προορισμένο να σταλεί συστημένο στον Βόρειο Πόλο. Με το μπιμπερό του παραμάσχαλα, αποχαιρέτησε γλυκά, από την αγκαλιά

του πατέρα, τη βλοσυρή μητέρα. Φαίνονταν μόνο τα μάτια, η μύτη και τ' αυτιά του, αν και η Μάγια θα ήθελε να τα πακετάρει κι αυτά, για να μην ακούει και να μη βλέπει.

— Μάγια, είπε σοβαρά ο μικρός, πάω με τον Αργύρη στο ματς!

— Να πάτε! είπε οργισμένη η Μάγια κι έκλεισε την πόρτα.

Το τι έγινε σ' εκείνη την πρώτη έξοδο του Φώτη προς το δοξασμένο γήπεδο της Νέας Φιλαδέλφειας δεν περιγράφεται. Πρώτον, αντί να δάλει γκολ η ΑΕΚ, έβαλε γκολ ο Εθνικός. Δεύτερον, επειδή η ομάδα δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια της, ο Φώτης άρχισε να κλαίει σπαραχτικά. Τρίτον, από τον καημό του, ήθελε συνεχώς τσίσα και κακά του. Τέταρτον, έμαθε τη λέξη «κουρέλα» και τη φώναζε τόσο δυνατά, που ο κύριος δικαστής αναγκάστηκε να του δάλει το μπιμπερό στο στόμα για να σωπάσει. Πέμπτον, δεν έβρισκαν αυτοκίνητο και το παιδί άρπαξε γερή πούντα.

Όταν πήγαν σπίτι, η μύτη του έτρεχε μύξες, τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα, το αυτί του έτρεχε ένα υγρό, και ο Φώτης ήθελε γιατρούς τριών τουλάχιστον ειδικοτήτων για να συνέλθει. Ο Αργύρης πάσαρε «το πακέτο» στη μάνα του και είπε αγανακτισμένος:

— Πάρ' τον! Να τον χαίρεσαι! Αυτό δεν είναι παιδί!

— Μπα και τι είναι;

— Αλήτης των γηπέδων.

Τον έβαλαν στο κρεβάτι, τον πάστωσαν με όλες τις

αλοιφές και τα φάρμακα που βρέθηκαν στο σπίτι, του 'δωσαν και τσάι να πει και, σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, του έκαναν και μάθημα.

— Άκου να σου πω, Φώτη, είπε ο Αργύρης. Πρέπει να μάθεις να είσαι ψύχραιμος, κι όταν χάνει η ομάδα σου και όταν κερδίζει. Όχι ν' αρχίζεις τα κλάματα. Κατάλαβες;

— Όχι, έκανε ο Φώτης έτοιμος να ξανακλάψει. Αφού χάσαμε... Είναι κουρέλες...

— Όχι, δεν είναι κουρέλες. Είναι άνθρωποι.

— Είναι κουρέλες, επέμενε ο μικρός, περισσότερο γιατί του άρεσε να λέει τη λέξη.

— Άκουσε, φίλε Φώτη. Σ' αγαπώ, σε λατρεύω, αλλά άλλη φορά δε θα σε ξαναπάρω στο γήπεδο. Έκανα λάθος. Δεν είσαι καλός φίλαθλος. Δεν είσαι ώριμος. Κι ύστερα, εδώ που τα λέμε, πού ακούστηκε μπιμπερό στα γήπεδα;

Ο Φώτης δεν έπιασε και πολλά από την αθλητική ιδεολογία του πατέρα του, έπιασε όμως τη λέξη «μπιμπερό», που ήταν στα ενδιαφέροντά του. Μισόκλαψε:

— Και να μη στενοχωριέμαι όταν χάνει η ομάδα μας;

— Όχι, να μη στενοχωριέσαι! Ο σκοπός του παιχνιδιού δεν είναι οπωσδήποτε η νίκη. Είναι ο αγώνας για τη νίκη. Πρέπει να σκεφτόμαστε: «Με ποιον τρόπο θα κερδίσουμε; Πόση προπόνηση πρέπει να κάνουμε; Τι πειθαρχία θα δείξουμε;». Αυτό είναι.

— Αυτό είναι, συμφώνησε κι ο Φώτης σαν ηχώ, διότι ενδιαφερόταν για το μπιμπερό του.

— Στο κάτω κάτω, συνέχισε ο κύριος δικαστής, η αντίθετη ομάδα δεν είναι εχθρός μας. Δεν πολεμάμε μαζί της.

Αρχίζει το ματς Αγγελική Βαρελλά

Στη διάρκεια επτά Ολυμπιάδων ο Φώτης γεννιέται, μεγαλώνει, πάει σχολείο, αποκτά αδελφό, αποκτά εμπειρίες, παρακολουθεί από κοντά μια Ολυμπιάδα, μεγαλώνει κι άλλο... χωρίς ποτέ να πάψει να αναζητά τα ρεκόρ, τις φάσεις, τα στιγμιότυπα στο ποδόσφαιρο και στον στίβο.

Ο Φώτης αγαπά βαθιά τον αθλητισμό και δεν μπορεί να διανοηθεί χωρίς αυτόν τη ζωή του, τη ζωή γενικότερα. Μέχρι που ένα γεγονός οπαδικής βίας έρχεται να κλονίσει την πίστη του στο αθλητικό ιδεώδες. Όμως ο αθλητισμός, στο τέλος, πάντα νικά...

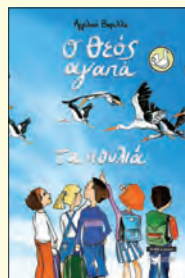
Με πολύ χιούμορ αλλά και κριτική ματιά το βιβλίο υμνεί το αθλητικό ιδεώδες και παρακολουθεί την παρακμή του, δίνοντας τελικά μια γερή ύληση προς μια υγιή σχέση με τον αθλητισμό.

10+ Συλλογή περιστερία

Σχεδιασμός εξωφύλλου: *Studded Betrayal*

Διαβάστε επίσης:

Ποδόσφαιρο,
οικογενειακή ζωή,
ολυμπιακό πνεύμα

ISBN 978-618-07-0746-5

9 786180 707465 >
Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 14746